

[Anne Birgitte Lundholt]

Det Konservative Folkeparti synes, det er vigtigt, at vi har råd til at betale folkepensionen i morgen. Derfor mener vi, debatten er vigtig, og derfor udgav vi faktisk i marts måned et debatoplæg på 47 sider – jeg indrømmer, at det er meget, og at det skal nærlæses – med konkrete forslag til, hvordan politikken kan drejes, for at vi også kan få råd til fru Jensens folkepension og hr. Petersens sygehusindlæggelse i morgen, og for at vi kan få nogle flere i arbejde.

Det rummede både populære og upopulære tiltag inden for arbejdsmarkedspolitikken, det rummede fuldt finansierede erhvervsskatteløstelser på 10 mia. kr., og det rummede et nyt syn på Danmarks uddannelsespolitik.

Vores problem er, at regeringen er ikke kommet længere end til analysen. Vi har ikke set nogen forslag; vi har set nogle små bidder hist og her. Og hvis fru Lone Dybkjær mener, at vi holdt os uden for det erhvervspolitiske tiltag, der blev iværksat sidste sommer, har fru Lone Dybkjær fuldstændig ret. Vi synes ikke, hjemmeserviceordningen var et svar på den videnudvikling og den beskæftigelsesfremgang, der skal finde sted inden for servicesektoren, og vi synes ikke, de statslige udviklingselskaber er svaret. Til gengæld har vi givet svaret i »Vækst og velstand«, og jeg vil med meget stor glæde se frem til, at vi får lov at diskutere den slags temaer.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det passer jo ikke, at regeringen ingenting gør! Men fru Anne Birgitte Lundholt er ikke enig i det, den gør! Det er sådan set også o.k. Men når fru Anne Birgitte Lundholt kunne komme igennem med nogle af sine ting som industriminister, var det jo faktisk, fordi der dengang var en mere arbejdsvillig og kompromisvillig opposition, end der er i dag. Et af kerneproblemerne er jo, at man har påtaget sig den rolle, som man har.

Der er ikke nogen her i Folketinget, tror jeg – heller ikke blandt regeringspartierne – der drømmer om, at hjemmeservice skal løse alle problemer, men hjemmeservice kan måske være med til at løse nogle af problemerne for de mennesker, der ikke ønsker at finde eller ikke kan finde beskæftigelse i mere internationalt orienterede virksomheder, og så er det vigtigt i sig selv.

Til hr. Kim Behnke blot den ene bemærkning, at det da er rigtigt, at to plus to stadig er fire. Men spørgsmålet er, om det er tilstrækkeligt til at drive verden frem.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Jeg synes, fru Lone Dybkjærs forrige indlæg var noget af det mest nedvurderende, jeg nogen sinde har hørt fra denne talerstol, og jeg vil gerne melde hus forbi: Der var ikke ét ord i det indlæg, der passede på, hvad jeg havde sagt, og jeg synes også, fru Anne Birgitte Lundholt har svaret godt for sig. Det var måske henvendt til hr. Kim Behnke. Så må han jo tage ordet. Men jeg synes, det var meget nedværdigende, undskyldt, nedladende – det er noget andet – og jeg synes, at hvis nogen har fået debatten gjort trist og grå, så er det fru Lone Dybkjær med sit indlæg.

Sonja Albrink (CD):

Når Socialistisk Folkeparti stiller spørgsmål om, hvad regeringen vil gøre for at styrke Danmarks udviklingsevne, er svaret for Centrum-Demokraternes vedkommende egentlig ganske enkelt:

Vi må med tilfredshed konstatere, at vore bestræbelser i regeringssamarbejdet også har givet gode resultater på det område. Det fælles regeringsgrundlag er, som statsministeren gjorde rede for i sit svar, blevet omsat til handling.

Regeringen har med andre ord styrket Danmarks udviklingsevne. Det, der står tilbage i den nuværende regeringsperiode, er at overvåge, at de iværksatte foranstaltninger virker efter hensigten. Det vil især sige, at den økonomiske vækst fortsætter, samtidig med at inflationen holdes i ave.

De øvrige økonomiske målsætninger, som statsministeren gjorde rede for, kan alle vel kun være enige i. Det drejer sig i første omgang om at fastholde gode rammevilkår i form af den rolige lønudvikling og betalingsbalanceoverskuddet, den lave rente og den stabile valuta – alt sammen forudsætninger for, at vi kan fastholde den økonomiske vækst, der er nødvendig for at sikre den videre udvikling af velfærdssamfundet.

Vi må erkende, at konjunkturerne på lidt længere sigt hurtigt kan ændre sig. Især må vi